

ΘΕΑΤΡΟ

«Η ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΑΝΤΡΗ τοῦ κ. Γ.ρ. Ξενοπούλου, θίασος Κρινωῶς Παπαῦ - Σπ. Μουσούρη, θέατρον «Μακεδονικόν».

Ἡ Φωτεινὴ Σάντρα εἶναι διασκευὴ σὲ δράμα τοῦ μυθιστορήματος. «Ὁ Κόκκινος Βράχος» τοῦ ἴδιου τοῦ συγγραφέα γινομένη ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Δὲν εἶναι βέβαια τὸ καλύτερο θεατρικὸ τοῦ ἔργου. Ὅμως ὁ τύπος τῆς Φωτεινῆς μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς εἶναι ὁ πιὸ ἀληθινός, ὁ πιὸ φυσικός, καὶ ἴσως ὁ πιὸ τραγικός ἀπὸ τοὺς γυναικίους τύπους τοῦ Ξενοπούλου. Ὁ πιὸ τραγικός, γιατί ἡ μοιραία σύγκρουση δὲν γίνεται μ' ἕναν ἀντίπαλο ἔξωτερικό, δὲν τῆς δόθηκε σχεδὸν ἡ εὐκαιρία νὰ παλαίψη. Ἡ σύγκρουση ἔγινε μέσα της. Ἡ ἴδια ἐνικήθηκε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της. Μόνη της ἔδιωξε τὸν ἀγαπημένο της, γιατί ἔκρινε τὴν ἀγάπη της ἔνοχη σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη ἠθικὴ ἀντίληψη, καὶ δὲν εἶχε τὴ δύναμη νὰ μιμηθῇ τὴ Τζούλια, πὺν περιφρονῶντας τὴν κοινωνικὴ κατάκριση ἔκαμε τὰ ἀδύνατα—δυνατὰ καὶ πραγματοποιήσε τὴν ἀγάπη της. Ὅταν μετάνιωσε καὶ τὸ ἀποφάσισε ἦταν ἀργά· ἔκεινος παντρεύτηκε μιὰν ἄλλη. Καὶ γι' αὐτὸ ρίχτηκε ἀπὸ τὸν Κόκκينو βράχο καὶ σκοτώθηκε. Μερικοὶ ἔχουν εἰπεῖ ὅτι τὸ μυθιστόρημα εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὸ δράμα. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τὰ ἄλλα πρόσωπα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Φωτεινὴ, δὲν εἶναι ὀλοκληρωμένα.

Τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἔργου ἀπὸ τὸ θίασο Παπαῦ-Μουσούρη ἔγινε μὲ πολλὴ εὐμέλεια. Κυριολεκτικὰ ἐθριάμβευσε ἡ Κρινωῶ. Νόμιζε κανεὶς πὼς ὁ τύπος τῆς Φωτεινῆς ἦτανε πλασμένος γιὰ τὴν ἴδια. Κινήσεις, τόνος φωνῆς, μεταπτώσεις, ἔκφραση προσώπου, ὅλα μὲ τέχνη ἀπαράμιλλη καὶ γι' αὐτὸ πολὺ φυσικὰ καὶ ταιριασμένα. Πολὺ καλοὶ στοὺς ρόλους τῶν ἦσαν καὶ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοί, ἰδίως ἡ Κάκια Παναγιώτου ὡς Τζούλια, ὁ Μουσούρης ὡς Ἄγγελος καὶ ὁ Π. Ζερβὸς ὡς πατέρας.

Πρέπει νὰ σημειώσω ἰδιαιτέρως τὴ σκηνογραφικὴ ἐργασία τοῦ κ. Γ. Καραζήση, πὺν συντελεῖ πολὺ στὴν ἐπιτυχία τῶν παραστάσεων τοῦ θιάσου. Κάθε φορὰ καὶ καινούργιες ἐμπνεύσεις σκηνογραφικές. Ἡ σκηνογραφία στὴ Φωτεινὴ Σάντρα μὲ τὸ ὠραιότατο καὶ λαμπρὸ φωτισμένο βᾶθος ἦταν ὑπέροχη. Ὁ κ. Καραζήσης ἐξελίσσεται σὲ πολὺ καλὸ σκηνογράφο.